

Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s
slikami v prospeh
afriških misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, hrvaškem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, italijanskem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji 10 Din, 7 L, 60 am. cts., 2·50 Š; s prilogo „Klaverjev koledar“ 15 Din, 9·20 L, 80 am. cts., 3·10 Š. — Naročila in milodare naslavljajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA
LJUBLJANA, Metelkova ul. 1.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23), via del' Olmata 16.
Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

VSEBINA: »Ljudstvo se mi smili!« — Pismo slovenskega misijonarja. — Cerkev brata Bonifacij. — Šola za katehiste v Kimerley dozidana. — Sužnost v Etijopiji — »Ne morem se zadosti zahvaliti!« — »Mati, tako smo lačni!« — Nočni klic na pomoč v Cocandí. — Kratki misijonski dopisi. — Slika grofice Ledóchowske.

Darovi.

Od septembra in oktobra 1929.

- Za afriške misijone v splošnem: D 12.896·13; Franc. fr. 148.—; Š 68·60; L 151.—; Dol. 83·55.
Za sv. maše: Din 307.—.
Za gobavce: Din 63.—
Za odkup sužnjev: Din 7·376·95.
Za botrinske darove: Din 1.314.—; Š 134.—; Dol. 53.—.
Za zamorčke: Din 188.—; L 6.—.
Za katehiste: Din 2281.—.
Za semeniščnike: Din 1580.—.
Za kruh sv. Antona: Din 6036.—; L 20.—.
Za misijonsko zvezo: Din 110.—.
Za otroško zvezo: Din 68.—.
Za mašno zvezo: Din 2674·50; Š 1.—; L 130.—.
Za afriški tisk in katekizem: Din 2203.—; Dol 85.—.
Za določene namene: Din 376.—.
Za določene misijone: Din 2.535.—. Š 25.—.
Za Klaverjevo družbo: Din 370.—; Dol 2.—.
Prispevki podpornikov in udeležencev: Din 762.—.

Po cerkvi Srca Jezusovega: Neimenovans Din 100.— za botrinski dar „Jedert“; N. S za „mašno zvezo za Afriko“ Din 15.— in za afriške misijone Din 85.—.

Tisočkrat „Bog povrni“ vsem blagim dobrotnikom!

„Ljudstvo se mi smili!“

Piše P. Albuin M. Klinger O. S. M.

Besede „ljudstvo se mi smili“ so prišle iz skrbnega srca Gospodovega, ker je videl, kako si cele množice žele resnice in jih žeja po njej. In videl je, kako se cele množice ozirajo po luči, ki bi jih vodila iz zablod človeštva, ki je bilo zašlo na kriva pota. In te besede Gospodove, ki so bile govornjene iz ljubezni do nas ljudi, niso bile brezuspešne. Preko vseh stoletij segajo do nas; kajti mašniki Gospodovi delijo njegovo meso in njegovo kri kot okrepčilo kristjanom. Povsod rodi polje pšenice, da ni treba ljudem stradati božje hrane iz tabernaklja in tako podleči skušnjavam življenja. Ali je Jezus že dosegel cilj, po katerem hrepeni? Ali se je Cerkvi že posrečilo postaviti žitne shrambe duhovnega življenja po vsem svetu, kjer prebivajo ljudje? Oh, nad polovico človeštva še ni zvedelo, kako milo Jezus želi, da bi jim bil v dušno hrano

in notranjo moč. Tisočletja že čakajo pagani na trenotek, ko pride vrsta tudi nanje. Omagati morajo na poti, ako ne bodo kmalu prišli oznanjevalci evangelija, ako ne bo kmalu tudi v njih puščavi vskalila pšenica, da bodo deležni evharistične jedi. Kristjan, ali ne bi rad pomagal, da se Jezusova želja vresniči čimpreje? Ali se ti ne smilijo ubogi pagani? Daj torej svoje molitve, žrtve, delo in svetne darove v službo Cerkve, ki jih bo naklonila v blagor afriških paganov.

—■—

Pismo slovenskega misijonarja.

Brat Rafael Kolenc v Maria Trost (Lindenberg) piše vrhovni voditeljici Družbi sv. Petra Klaverja:

Iskrena hvala za lepo pošiljko, katero sem prejel koncem januarja. Vse je prišlo nepoškodovano in tudi colnine ni bilo treba nič plačati, ker semkaj pridejo cerkveni predmeti colnine prosto. Ljubi Bog naj vsem tisočero povrne, kateri so pripomogli k tej pošiljatvi! Posebno suknice za ministrante so nam prav prišle. Ne morete si misliti, kako smo Vam hvaležni za vsako stvar, ker tukaj je vse tako drago in smo šele v začetkih, prišli pa smo pred par leti s praznimi rokami.

Naš misijon Marija Trost lepo napreduje, hvala Bogu. Seveda ne vsled naših naporov, ampak po Vaših molitvah in milodarjih. Tukaj v bližini smo postavili štiri nove šole; najbližja je 4 km od nas in najbolj oddaljena 15 km. Ob nedeljah pa pridejo kristjani iz vseh teh krajev k nam v misijon (Maria Trost) k sv. maši. Zelo pridno hodijo v cerkev, tudi šole pridno obiskujejo in tako moramo misliti na zidanje novih šol. Na vseh krajih nas hočejo imeti. Seveda, tudi zaprek in bojev nam ne manjka, posebno od strani protestantov, kateri so se tu naselili že 35 let pred nami.

Prilagam 2 sliki: prva nam predstavlja naše mlade kristjane, kateri so prejeli zakrament sv. krsta na sveti Božič. Stariši kaj radi prinesejo svoje otroke, da jih krstimo. Zadnjič je prihitel oče malega otroka v misijon in me prosil, naj hitro pridem in krstim njegovo dete, predno umrje. Ker je bil mož protestant, ga vprašam: „Kaj pa bo tvoj pastor rekel k temu?“ — „Nič se ga ne bojim“, odvrne. „Že devet otrok mi je umrlo brez sv. krsta in vsi še čisto

majhni. Pastor krsti samo odrasle in zahteva za vsakega 1 Šiling. Ampak kje naj jaz to vzamem?" — Takoj sem zajahal konja in hvala Bogu, prišel sem pravočasno. Še isti večer po sv. krstu, je otrok umrl in njegova bela dušica je splavala v nebo. Kako so bili stariši in sosedje veseli, da je bilo dete krščeno.

O toliko imamo dela, sredstev pa tako malo. Pa mi upamo, da nam Družba sv. Petra Klaverja ne bo zaprla vrat. Priporočamo se Vam za vse, kar Vam je mogoče nam poslati. Ljubi Bog Vam bo vse tisočero povrnil! Če bi Vam bilo mogoče nam oskrbeti večno luč za našo kapelo, tako, ki se da pritrditi na steno, kako bi Vam bili hvaležni. Tudi cingulov (pasov) in trakov za mašno knjigo

Misijonar Rafael Kolenc (X) pred svojo borno kočico.

bi rabili. In če bi se našel kak dobrotnik, ki bi nam podaril aparat za lase striči; s škarjami porabimo mi ubogi misijonarji preveč časa. In še sto drugih reči bi rabili, pa si ne upam danes več prositi. Vse kar bi nam mogli poslati, nam pride prav: perila, nogavic itd., katerih tudi nam misijonarjem zelo manjka.

Lepo se Vam zahvalim tudi za pošiljatev „Odmeva iz Afrike“ in se priporočam še nadalje. Tudi za knjigo „Veliki teden“ moj prisrčni „Bog plačaj!“

Na drugi sliki, katero prilagam, vidite naše stanovanje. Jaz stojim tik pred svojo sobo. Ti dve koči sta služili poprej kot oslovski hlevi, sedaj pa že nad 3 leta prebivajo v njih misijonarji. Kakor izgledate od zunaj tako tudi

od znotraj. Šele pred enim letom smo jih malo posnažili in pokrili z novo streho. Prej ni bilo mogoče, ker v prvi vrsti smo morali skrbeti za cerkev in šolo, šele potem pridemo mi na vrsto. Blaga dobrotnica, Vi sami najboljše veste, da je vsak začetek težak.

Še enkrat tisočkrat „Bog plačaj“ za vse! Misijonarji pošiljamo vsem milim dobrotnikom mnogo pozdravov, posebno pa še jaz, nevredni slovenski rojak. Tudi se Vam zelo priporočamo v sveto molitev!

Cerkev brata Bonifacija.

Misijonska postaja Marija Brezmadežna v Amatongas.

(Prefektura Mozambique.)

Cerkev brata Bonifacija pripada k skupini misijonov, ki so izročeni v oskrbo portugalskih patrov frančiškanov. Ustanovljena je bila 1917 od nj. ekscelece msgr. Rafael-a, ki je sedaj apostolski prefekt v Mozambique. Vsled pomanjkanja misijonarjev pa se je moglo za postajo le slabó preskrbeti. Šele 1921 je bilo mogoče poslati tja enega duhovnika. Od ustanovitve do tega časa je tu deloval le pomožni brat, ki je bil tedaj predstojnik v Beiri. Stalnega duhovnika ni bilo.

Do 1907 v tem misijonu ni bilo nič cerkve. Služba božja se je vršila v stranski sobi misijonske hiše. Seveda so vsi občutili potrebo, da se pozida cerkev, ki je v vsakem misijonu neobhodno potrebna. Bilo je pa toliko resnih težkoč, da je bilo treba odlašati z zidavo od dne do dne, od leta do leta. Kakor pri večini svojih velikih del se je Bog tudi tu poslužil neznatnega in ponižnega orodja.

Bil je to ponižni laiški brat frater Manuel Bonifazio. Po dolgih molitvah in gorkih prošnjah je dobil po toliko neugodnih razmerah od svojega predstojnika dovoljenje „Fiat“, da se je mogel začeti pečati z načrtom dela, za katerega izvršitev pa še ni bil prišel pravi trenotek.

Bil je pravi praznik, ko je mogel dobri brat Bonifacij dobiti dovoljenje od svojega prednika, da sme pričeti z delom. Še tisti dan je veselega obraza zaznamoval mesto za cerkev, o kateri je toliko sanjal. Z lastnimi ro-

kami je začel kopati zemljo za temelj, na katerem bo stala cerkev. Potem je sklical vse svoje ljudi. (Brat Bonifacij je bil namreč ekonom misijona). Kakor bi čaral, je začela cerkev rasti iz tal. Z njemu lastno pridnostjo ni hotel zamuditi nič časa in njegov predstojnik je mogel pogosto ugotoviti in odobriti napredovanje pri zidanju.

Brat Bonifacij je bil po zgledu dobrih redovnikov zelo veselega značaja. Od tega časa pa, ko je začel delati na uresničenju svojega dolgoletnega načrta, je bil še veselejši in srečnejši. Saj se je bližal uresničenju svoje najbolj pristrčne želje.

Kako često je v svojih sanjah že naprej videl svojo lepo cerkev, kako se dviga nad planoto, na kateri stoji misijon in gleda po okolici. Kako često je videl seveda le v mislih — svoje črnce klečati pred okrašenim oltarjem Brezmadežne; kako so prepevali pesmi, ki jih je bil sam naučil z marljivostjo in potrpežljivostjo. O kako često! —

Toda pustimo sedaj sanje, kajti dobri brat Bonifacij bi nam lahko dal že pojasnilo o tistih potih, o katerih je on toliko premišljeval. Bog ga je poklical k sebi sredi njegovega delovanja. Brat Bonifacij je umrl! — Zla usoda, bi rekel svet. Mi pa pravimo: visoki božji sklepi. Kot žrtev svojega poklica, utrujenega od dolgega potovanja, ki ga je moral nastopiti v osrčje dežele, da ponese svojim ljubljanim črncem besedo večnega življenja, ga je napadla huda mrzlica, ki ji je podlegel v par dneh.

„Njegova“ cerkev pa se je medtem dozidala. Že nekaj mesecev po smrti brata Bonifazija, umrl je 1. aprila 1927 — je bila nova cerkev posvečena po Nj. ekscelenci msgr. Rafaelu in sicer v avgustu istega leta.

Ob tej lepi slovesnosti je bilo krščenih mnogo katehumenov, ki jih je bil prav brat Bonifacij s takim trdom pripravil na ta dan. Ne dvomimo, da je bil tudi on navzoč pri tem lepem prazniku, četudi le v duhu, in je prepeval s svojimi zemeljskimi prijatelji slovesni pesmi, ki so se dvigale k prestolu Vsemogočnega in odmevale daleč tja preko tropičnih gozdov.

Ko je bila cerkev dovršena, smo začeli delati načrt za novo poslopje, ki naj bi služilo za vzgojo in pouk katehistov, na katere stavi misijonar tako velike nade kot zveste pomočnike pri razširjanju božje besede. To poslopje je sedaj skoro popolnoma dovršeno in se bo v kratkem izročilo obratu.

In potem se bo zidala hiša za sestre, ki bodo v kratkem dospеле, da bodo vzgajale zamorske deklice, s čimer bo storjeno trdno ozadje za misijonarjevo delo. — Potem bodo zrastle krščanske družine, ki bodo, kakor povesodi, trdna podlaga za vsakršno krščansko vzgojo.

Amatongas, 31. dec. 1928.

Šola za katehiste v Kimerley dozidana.

Pismo msgr. Meysing-a, Oblat, Marije Brezmadežne apostolskega administratorja.

Želel bi izraziti Vam željo ter bi zelo rad, da bi mi jo izpolnili. To je: da bi mi omogočili, dovršiti šolo za katehiste v Tamags-u, ki jo imam v delu. Ker je naš vikarijat zelo obsežen, je bilo treba iskati pomočnikov, ki bodo na raznih krajih, kamor duhovnik more le malo kedaj priti, zbirali ljudstvo in podučevali krščanski nauk.

Neki starejši duhovnik, ki je več jezika domačinov, je zbral 5 zanesljivih mož in začel z njimi semenišče za katehiste. Ti bodo, kakor vse kaže, kedaj še naši dobri pomočniki. V prvih 3 mesecih jih je podučeval temeljito katekizem, zgodbe sv. Pisma, cerkveno zgodovino in razločke med verami, da bodo mogli tem bolj temeljito zavračati ugovore proti sv. veri. Po preteku tega časa bodo katehisti poslani med ljudstvo, da se izkažejo; po nekaj mesecih pa se bodo vrnili nazaj v Taungs. Da dobimo popolnoma zanesljivih oseb za ta posel, izberemo navadno oženjene može.

Kar se tiče pouka teh ljudi, moram reči, da so nam v veliko breme in moramo za vsakega plačevati 25 frankov letno. To je manjša plača kot bi jo prejeli v kaki drugi službi. Ker so pa ti možje zelo verni, rajši za manjšo plačo delajo pri misijonu. Da vzdržimo to ustanovo, ki je za procvit misijona tako važna in ki jo je blagoslovil sv. Oče, moramo imeti vsaj L 12.500 in zelo bi bil hvaležen Vašim dobrotnikom, ako bi mi pripomogli do te svote.

Na roženvensko nedeljo smo blagoslovili novo šolo sv. Petra v Beasonsfieldu. Danes po 2 tednih je že 100 otrok, ki redno hodijo k poduku, po božiču jih bo še več. Dve sestri sv. Družine zelo vneto delujeta v tej šoli, tako da bo uspeh gotovo lep. Tudi o drugih postajah bi lahko poročal marsikaj veselega, tako da globoko in iskreno za-

hvaljujem Boga, ki nas je izbral, da oznanjujemo evangelij ubogim. Hvalo vemo pa tudi vsem našim dobrotnikom za njih vztrajno molitev, ki nam je znana, in za mnoga darila, ki nam prihajajo. Zahvaliti se moremo le s svojo slabo molitvijo iz z malimi žrtvami, ki jih doprinašamo z velikim veseljem.

Sužnost v Etijopiji.

Piše misijonar Consolate v apostolski prefekturi Kaffa.

Etijopija je morebiti še edina dežela na svetu, kjer izmozgava strašna kupčija s sužnji cele rodove in jih polagoma uničuje. Komaj sem bil dospel v to prostrano deželo, sem postal pozoren na mnoge mlade sužnje, ki služijo po hišah bogatinom in ki jih na stotine srečuješ po obljudenih cestah Addis-Abeba. Spoznaš jih izmed tisočev po sirovih, grobih potezah hamitiškega plemena, ki mu pripadajo. Karakteristični so po zelo črni, veliki, okrogli glavi, po kratkem potlačenem nosu in debelih, ven molečih žnabljih. Ako sem obiskal višje mestne sloje, sem našel abesinko za gospodinja. Sedela je ves dan na podvitih nogah liki Turkinja na kopici tepihov, medtem ko je cela vrsta zamorcev in sužnjev slepo ubogala njena povelja. Često srečaš na cesti imenitno gospo, ki bogato olišpana jezdi na mezgu, medtem ko sužnje teko ob strani in podpirajo sedlo in gospodarici nad glavo drže razpet slamnat dežnik zoper solnčne žarke. Uboge sužnje! Pripovedovali so mi, da često, ako potuješ po cestah za karavanami v osrčje Etijopije, srečaš gruče dečkov in deklic, ki so jih Abesinci naropali po vaseh. Siloma jih ločijo od domačih, cele družine so za vse življenje razkropljene, iztrgane iz brezskrbnih razmer in vržene v negotovo usodo. Ubogi sužnji v tej veliki deželi, kjer se prebivalstvo enostavno deli v dva razreda: gospodarji in sužnji!

V nekaterih krajih na daljnem jugozahodu razkrope na ta način cele rodove Abesincev. Vodje obdržijo večino zase, ostanke pa razdele med oficirje in vojake. Nekateri morajo potem obdelovati polja, drugi skrbeti za gladke ceste, zopet drugi zidati hiše itd. Ako pridejo sužnji v roko dobrega, usmiljenega gospodarja, je njih usoda še znosna, drugače — gorje jim! Vklepajo jih v verige, ako se boje, da bi jim ušli, in jih tepejo, ako ne delajo dovolj

hitro. Zaman jim je upanje, na beg; kamorkoli se zatečejo, povsod jih spoznajo po njih grobih potezah. Zopet jih vjamejo in vkujejo v verige.

Nekaj posebnega pri vsej stvari je to, da je po eni strani kupčija s sužnji oblastveno prepovedana in je za ta prestopet zapretna smrt na vislicah, po drugi strani pa ta obsojanja vredna kupčija cvete dalje, zlasti po oddaljenih krajih, kjer karavane s sužnji potujejo ponoči in se abesinski kolovodje spretno umikajo boju z dobro oboževanimi zamorci. — Upati je, da pravila Društva narodov, ki so bila pred kratkim objavljena, in ki jih je priznal tudi abesinski odposlanec, ne bodo ostala mrtva črka, ampak se bo po njih ravnalo, tako da bo suženjstvo izginilo iz vse Abesinije.

Ko čakamo na ta lepi dan, pa misijonarji v Kaffa ne držimo rok križem. Skušamo kar se da olajšati trpljenje bednih sužnjev, negujemo jih v boleznih in jim izdatno pomagamo materijelno in moralno. Organizirali smo odkup in imamo že 50 oproščenih sužnjev, ki jih poučujemo in krstimo, zanje dobimo zemljo v bližini misijonov, da potem obiskujejo šolo in delajo po nasadih misijonarjev.

Oproščeni sužnji so zelo hvaležni. Kakor hitro so prosti grdega ravnanja in odvisnosti, so zelo dobrosrčne narave in stojijo na isti stopnji inteligence kot njih poprejšnji gospodarji.

Ta kratek opis nam kaže, kako važno je krščansko podjetje za odkup sužnjev. Priporočamo ga v molitev vsem udom Klaverjeve družbe.

„Ne morem se zadosti zahvaliti!“

Piše P. Angerer, od Sinov Presv. Srca, Witbank, Južna Afrika.

29. avgusta l. l. smo bili deležni sreče, da so dospeli zaboji, ki ste jih 6. junija l. l. odposlali iz Rima na nas, v dobrem stanu. Vsebujejo toliko dragocenega, česar smo doslej zelo pogrješali in zato silno zaželeli, da se Vam za to ne morem zadosti zahvaliti. Že materijelna vrednost in pomoč, ki jo je naš misijon s tem dobil, me stori nezmožnega, da bi mogel povrniti enako z enakim; še bolj pa blagodušnost, ki se kaže v takih darilih. Gotovo nihče ne pričakuje, da bi misijonar imel zlata in srebra, da bi mogel pošiljatev plačati; vsak tudi ve, da mora denar, ako ga

kaj dobi, takoj porabiti za razne misijonske potrebe. In prav taka nesebična darila, ki ne pričakujejo plačila, dajo stvari neprecenljivo vrednost in vsebujejo tiste milosti, ki edine so merodajne pri misijonskem delovanju. Vsakega koščeka bogate vsebine se drži takorekoč čar božje in človeške ljubezni do bližnjega. Največ daril pač žrtvujejo osebe, ki so same potrebne. Iz načina, kako so stvari zložene in odposlane, se spozna ljubeznjiva skrb tako jasno, da ljubi Bog, ki se ne da prekositi v velikodušnosti, ne bo pozabil povrniti z bogatim blagoslovom tega, ker naposled služi le njemu. In ta blagoslov se bo kazal v dveh smereh: koristil bo obdarovancem in darovalcem. Imel bo blagodejen vpliv na duše, katerim se bodo darila poklonila po namena darovalcev; dobri sadovi, ki jih bodo rodila darila, pa se bodo zopet vračali tistim, od katerih so izšli. Tako bodo obojestransko koristili po meri ljubezni in plačila.

Domačini, ki bivajo v industrijskih krajih kakor je Witbank, se smatrajo kot najnižja plast južno-afriških prebivalcev. To so pač oni, ki jih je božji Odrešenik imenoval „svoje najmanjše brate.“

Naš častiti patron sv. Peter Klaver se bo gotovo veselil vnetosti sodelavcev na njegovem delu in visoki ideji: prinesiti črncem rešenje.

Kar premorem, da Vam povrnem dobro delo, to rad storim, namreč da Vam izjavim svojo najbolj gorečo in globoko zahvalo za dobroto, ki ste mi jo izkazali z omenjeno pošiljateljivo, obenem vsem onim dobrim dušam, ki so sodelovale pri tem. Srčno bom prosil Boga, da poprej omenjeno vzajemno poplačilo med darovalci in obdarovanimi poviša do najvišje mere.

Tako razveseljivo je, ko vidim, da polagoma nekateri vendarle spoznavajo, kako neobhodno potrebna je nujna pomoč zlasti v južno-afriških misijonih. Tudi drugi afriški kraji potrebujejo hitre pomoči; vendar južne Afrike v teh razmerah ne gre prezreti; saj je žalostno, da je svet do zadnjih časov za ta kraj afriških misijonov tako malo vedel in še zdaj se zdi, da je ta del sveta mnogim katoličanom španska vas, in to celo omikanim. Tako malo pdznajo prave razmere v teh krajih, med tem ko so protestantje vso okolico osvojili in se pridno širijo. Zato bi bilo treba v tisočih in tisočih glasovih vpiti v svet, da je Bantu-pleme v svoji današni krizi v verskem oziru potrebno prav take dušno-vojne pomoči katoličanov, kakor

severni del Afrike danes potrebuje proti-suženske akcije. Misijonsko delovanje katoliške Cerkve je zastavilo v teh krajih mnogo prepozno. Ali naj zaostaja tudi v prihodnje napram razdiralnim silam protestantovskih sekt, morda za stoletja? Sedaj velja: „Vsi možje na krov!“

„Mati, tako smo lačni!“

Piše sestra M. Germelina, Dragocene krvi, misijon Monte Cassino
(Južna Afrika).

Te dni, ko sem posebno prosila Jezusa, naj nam pomaga v naši zadregi, je dospelo pismo od Družbe sv. Petra Klaverja (poročilo o nekem denarnem daru). Ne morem zadostno izraziti svojega veselja. Hitela sem pred tabernakelj in prosila Jezusa ter njegovo Mater, naj bogato povrneta dobrotnikom. In tako sedaj vsak dan molimo zanje. Opravila sem tudi devetdnevnicu. Drugi dan so prišli naši otroci nazaj in nadaljevali pouk za krst in sv. obhajilo. O Božiču namreč nisem imela otrokom dati kaj jesti, zato sem jih morala odposlati domov... Še smo revni, a z božjo pomočjo upamo, da bo šlo. Bog bo tudi v prihodnje obudil dobrih in požrtvovalnih dobrotnikov. Imamo sedaj 200 otrok, med temi nekatere hrome in slepe. Kako je hudo, kadar so lačni, pa jim nimam kaj dati jesti. Misijonsko delo je tu zelo težko, ker so zunanje šole po 2 do 3 dni oddaljene; zato moramo otroke vzeti za nauk o krstu in sv. obhajilu v misijon. Imamo 18 zunanjih šol, kamor moramo hoditi peš, ker ježne živali tu ne vztrajajo dolgo. Pa vse te žrtve radi prenašamo; najtežje mi je, kadar pridejo otroci in pravijo: „Mati, tako smo lačni, o daj nam koruze!“, jaz pa moram odvrniti: „Otroci, nimam ničesar!“ Verjemite, da smo sestre radi tega potočile že marsikako solzo.

Pretekli mesec sem dobila pismo s pozivom, naj poplačam svoje dolgove, sicer mi bodo poslali rubežen na vrat. V kakšni stiski sem bila! Pa obupati nočem, saj je rekel Jezus, da Oče nebeški skrbi tudi za tiče, zato upam, da tudi nas ne bo pozabil. Saj delamo in trpimo zanj in za dobro stvar.

Nočni klic na pomoč v Cocandi.

Msgr. Keiling, Angola.

Gori! Gori! . . . Kako strahotno se to sliši, zlasti ponoči. Bilo je ob 8. Jaz sem sedel ob pisalni mizi in izdelaval zadnje govore za duhovne vaje za sestre. Naenkrat se mi zdi, da slišim zvon sestra, ki stanujejo 500 m od tu. Posluhnem pazljivo. Res! Ni dvoma! To ni angelsko češčenje ob tej uri. Stopim na prosto in zagledam, da gori pri sestrah. Hitro, kolikor je to mogoče pri 60 letih, se podam proti kraju nesreče. Pater superior in bratje z večjimi mladeniči tudi hite tja. Visoko se dvigajo plameni. Nič se ne smemo muditi, ako hočemo sploh še kaj rešiti izpod teh slamnatih streh.

Izprva skoro nismo imeli veselja in poguma, da bi začeli gasiti, kajti prva fronta hiš je bila že v ognju; vmes skladišče, kuhinja, kokošnjak, ovčjak in hlev za živino, ker so se poslopja tiščala drugo drugemu.

Nekaj deklic je bilo tako zbeganih, da niso vedele, kaj naj počno: vile so roke nad glavami in tarnale.

Takoj sem naglas na pomoč poklical našo zavetnico grofico Ledóchowsko: „Pokaži, da si mogočna priprošnjica pri Bogu. Stori, da ogenj ne bo prekoračil drugega prostora. Jutri opravi zahvalno sv. mašo za to.“

Takoj so nehale tožiti in jokati. Dal sem povelje: „Vode! Vode!“ In vse je prišlo za delo in se razgibalo kakor na mravljšču. Organiziral sem nošnje vode. Brat Avguštin in neki najemnik sta splezala na streho, da bi razmetavala tramovje; pa sta se morala umakniti pred ognjem, ki je prodiral vedno dalje. Bila je tudi nevarnost, da se jima udre streha pod nogami. V oči pa se jima je valil dim in iskre. Zdelo se je, da ne bosta nič dosegla. Plamen je lizal že po stenah sob; mislil sem, da je hiša izgubljena. Dečki in deklice so mogli komaj sproti donášati vode.

Čudil sem se, kako so delale tudi sestre in se niso bale ne ognja ne vode. Hudo mi je bilo, ko sem videl, kako so sestre-domačinke imele umazane šlare vsled dima in saj, ki so padale raz streh. Pred nekaj dnevi šele so bile dobile redovno obleko z belimi šlari, danes pa so že morale skozi ogenj ž njo . . . Izkazale so se brez strahu in polne poguma, ko je šlo za to, da se odstrani nevarnost.

Zoper divji ogenj smo premgli tako malo, da smo že skoro obupali. Po naravnem potu ni bilo misliti na

kako izdatno rešitev. Višja moč nam je morala priti na pomoč. Še vedno se spenja plamen kvišku in grabi svoj plen. Pa glej: pri tretjem dvorišču se požar ustavi, ko da si ga presekal. Ljudje na strehi se ne umikajo več plamenom. Goreča streha se udre, še enkrat zakipi plamen, potem pa je strta njegova moč. Požar se ustavi. Poslopja so rešena.

Ljuba grofica, ti si nam pomagala ob tej uri in rešila misijon težke škode!

Čudimo se, kako je bilo mogoče ustaviti tak požar in trdno smo prepričani, da se imamo za to zahvaliti po-

Srečni novokrščenci v od dobrotnikov poslanih oblekah.

kojni grofici. Polni hvaležnosti do nje smo se podali proti domu. S tem se je povečalo moje zaupanje do blagopokojnice, pa ne le meni, ampak vsem, ki so bili priča požara.

Kako je ogenj nastal, nismo mogli dognati. Hudobna roka tega ni storila, ker sestre nimajo sovražnikov. Ni izključeno, da je sam hudobec imel svojo roko vmes; zato da bi preprečil dušno delo v tej naselbini; saj se je zadnje čase tu mnogo storilo za čast božjo in se je število kristjanov lepo množilo in krepil verski duh.

4 zamorske deklice so napravile slovesne zaobljube, 5 jih je bilo preoblečenih v novinke, 2 sestri sta po 10 dnevni duhovni vajah napravili večno zaobljubo.

Tudi smo že postavili temelj za zgradbo novicijata za sestre-domačinke, ki naj bi bil to leto pod streho.

Tako kot sem se priporočal v svojih stiskah pokojni grofici, ko je še živela, in kakor me je ona pri mojem prizadevanju vedno podpirala, tako me sedaj z nebes doli kot moja zavetnica podpira ne le v mojih materijelnih zadevah, ampak zlasti v hudih dušnih potrebah.

Te dni sem moral poravnati neko zadevo, ki ni bilo upati, da bi se iztekla srečno. Pri rožnem vencu sem kakor po navadi molil: „Dobra grofica, pomagaj mi v tej zadevi!“ In sem ji izročil v varstvo vso zadevo. Moja molitev je bila uslišana. Stvar, ki je bila silne važnosti zame, se je iztekla na mojo popolno zadovoljnost.

Kratki misijonski dopisi.

P. Jeger O. M. J. Kimberley: Zadnji dve leti nam je naklonil ljubi Bog toliko dobrot, da smatram za svojo dolžnost, da obvestim o tem tudi naše misijonske prijatelje in podpornike v domovini.

V našem misijonu sv. Bonifacija smo začeli s poukom, ko so bratje še dozidavali šolsko poslopje. 12. aprila 1926 je bil prvi dan pouk navzočih je bilo 7 otrok. Drugi dan se jih je oglasilo že 145. Danes po 2 letih je 433 šolskih otrok. Ker je bila šola zidana le z eno šolsko sobo za 60 otrok, je moral apostolski administrator porabiti tudi kapelico za šolo. In ker je število otrok le naraščalo, je bilo treba postaviti še eno lopo z 2 šolskimi sobama. Nemara Vam je že msgr. Meysing o tem kaj pisal. V lopi smo imeli potem šolski pouk in obenem otroški vrtec. Ni bilo mogoče otrokom vcepiti spoštovanja do kapele, ker so bili versko še premalo izobraženi, zlasti ker se je takoj po sveti maši začel pouk. Zato sem gosp. msgr. administratorja

večkrat prosil, naj bi se lopa rabila le za službo božjo in sem mu ponudil obe svoji sobi, ki sta mi bili v stanovanje, da bi se porabili za šolo, da bi ne bilo treba iskati drugih prostorov. On je v to privolil in jaz sem se preselil v neko kočo, ki so mi jo dali na razpolago domačini. Število otrok je pa narastlo na 433, in zdaj zopet ne vemo, kam z njimi. Pred 3 meseci je prišlo še 5 dominikank v misijon in tako smo morali izprazniti eno šolsko sobo, da služi sestram v stanovanje. Naša šola mora vsled šikan od strani protestantov, ki so zgubili mnogo otrok, zelo trpeti. Oblast je že sama protestantska in jo vrh tega še protestanti hujskajo, da nam ne da nikake podpore, med tem ko podpira vse druge šole, ki so bile sezidane pred našo. 3 učitelje domačine, ki poleg 3 sester uče na naši šoli, moramo sami plačevati. V misijonu nimamo drugih dohodkov ko nedeljske prostovoljne zbirke, ki so pa majhne. Dobri katoliki iz Kimberley-a nam

pošljejo sempatja nekaj jestvin za sestre, ker so se prepričali na lastne oči, v kaki revščini živimo. Zato se v tej potrebi obračam na Vas. Na vsak način nam je treba še 2 sob za šolo, da moramo kam spraviti otroke. Da smo mogli plačati učitelje, smo se morali zadolžiti. Protestanti izrabljajo našo revščino in govore, da se pri nas otroci ne nauče dosti; saj sami vidijo, da 2 razreda nimata niti svojih prostorov, in se morajo otroci počevati zunaj. Stariši otrok se boje mraza za otroke, ki je že precej občuten, in ne puste otrok v šolo. Ko so jih sestre obiskale vsled tega, so se izgovarjali: »Bojimo se, da se bodo otroci prehladili, saj nimate prostora zanje«. Škoda bi bila, da bi se delo, ki se je tako lepo pričelo zopet prekinilo. V teh 2 letih jih je bilo že 130 sprejetih v katehumenat. Sv. vera se vsled šole dobro razširja. Zato Vas prosim, pošljite nam kako podporo, da si sezidamo še 2 šolski sobi. Ker tičimo že itak v dolgovih, ni misliti na kako zidavo brez izredne podpore.

P. W. Sylla, Sv. Pavel, Taungs piše: Naša misijonska blagajna se nahaja v velikih škripcih za zdaj in za prihodnost. Zdaj me skrbi, kako si omislim misijonski avto. Razdalje so velike in dela na vseh straneh polno. Tudi ne smem ob tako velikem prometu kot je v Taungs-u, za več dni izostati od doma. Zato nam navadni volovski voz, četudi je varen, ne koristi mnogo. Četudi smo dobili novih duhovnikov v misijon, so posamezni revirji le še veliki. Moj misijon meri od vzhoda do zahoda približno 250 mil ang. (= 400 km), od juga na sever ravno toliko ali pa še več, ako priračunamo še puščavo Kalahari, kjer tudi stanuje nekaj ljudi, 200 milj od Taungs-a stanujejo okrog in okrog bivši katoličani, ki so pa prestopili k protestantizmu, češ, da se njih dušni pastir ni zmenil zanje.

Kako naj pa misijonar, ki je večinoma sam in le za 2 leti na enem mestu, more obiskati vse te oddaljene kraje, ako na volovskem vozu prevozi dnevno le 20 milj. Vrh tega se mi je vsled neprestanega potovanja peš ali na vozovih, ponovila moja rana iz vojne, da sem moral za 9 tednov v bolnico k operaciji. Plačati sem moral 110 lir. To je ravno polovico cene, za katero bi si mogel omisliti avto.

Potem me skrbi, kako bom v juliju mogel kupiti koruze za misijon. Otrok je sedaj vedno več v misijonu. Lani sem kupil 150 vreč koruze za 115 lir. K sreči je treba kupovati koruzo le enkrat v letu. Potem je treba plačati 2 učitelja-domačina in 2 katehista. Tudi je treba letos sezidati novo šolsko kapelico, za katero pa hvalo Bogu, denar že imam. — Toda, nočem le tožiti in prositi. Četudi pridejo večkrat velike skrbi, pa nam pošlje Bog tudi veselja in tolažbe. V preteklem letu 1927 smo imeli 40 sv. krstov več ko v l. 1926. Tudi šolo smo povečali, tako, da imam tu v Taungs-u 140 otrok, na zunanji postaji pa 40. 4 učne moči ne zadostujejo več, namreč 3 sestre in en učitelj na zunanji postaji. Pa navzlic temu je napredek dober. Ponosni smo na to, da imamo najboljšo šolo v vsej Behuanalandij, kar se tiče pouka in oprave; zato tudi otroci radi pridejo k nam. Po šoli in po bolnišnici (ki jo pa moramo še zidati) bomo marsikaj dosegli za širjenje vere.

Lepo je bilo preteklo (tiho) nedeljo, ko je šlo 44 odraslih in otrok k prvemu sv. obhajilu; 51 pa jih je bilo birmanih. Težka je bila priprava, toda ta dan smo pozabili ves trud in vse težave, ko smo videli vesele obraze obhajancev in globoko pobožnost posameznih. Gotovo niso v polnem obsegu razumeli pomena tega dneva, vendar so že po naravi ti ljudje zelo razumni.

Slika grofice Ledóchowske.

Sestra Gregorija, dominikanka v Umtwalumi (Natal).

Rada bi Vas nekaj prosila, namreč za sliko Vaše drage ustanoviteljice grofice Ledóchowske. Obesila bi jo v okvirju na steno naše nove šole, kajti veliko zaupanje imam, da bo ona, ki je tako ljubila afriške misijone in delala zanje tako vneto, nam pomagala pri našem težkem a hvaležnem delu. Zato bomo pa molili, da dovoli sv. Cerkev kmalu, da jo smemo klicati na pomoč kot našo patrono. Jaz sem duše paganov priporočila njeni skrbi in jo prosila, da ne dopusti, da bi umrli brez sv. krsta. Naj navedem samo en zgled. Zadnjo nedeljo me je prosila ena sestra, če sme obiskati bolnega otroka. Ker je bila pot dolga in je bila sestra utrujena, sem mislila, naj bi šla rajši drugi dan, ker se pač tako ne mudi, in sem nadaljevala svoje delo. Ko sem nekaj hipov pozneje pogledala navzgor proti sliki Vaše pokojne ustanoviteljice, ki jo imam vedno na steni nad svojo mizico, se mi je zdelo, da mi govori: „Pošljí sestro k bolniku.“ Tedaj sem jo poslala tja. Zvečer se je vrnila trudna, a vsa vesela, ker je našla dva umirajoča človeka in oba krstila, katerih eden je par minut pozneje umrl.

Uslišanja

na priprošnje služabnice božje Marije Ter. Ledóchowske.

„Zahvaljujem se Mar. Tereziji Ledóchowski za večkratno uslišanje pri živinski bolezni in pošiljam za kruh sv. Antona D 15.—“, T. V.

„V čast Mariji Tereziji Ledóchowski D 9.—.“ Z. S. Ločica.

„V čast Mariji Tereziji Ledóchowski L 137.—“ H. E. Log.

„Kot zahvalo v čast Mariji Tereziji Ledóchowski D 5.—“ S. A.

„Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledóchowski za zadobljeno zdravje in pošiljam v zahvalo D 160.—“ N. N.

Obljubljena zahvala od T. K. Gor. Padgona: Mariji Pomočnici, sv. Tereziki Deteta Jezusa in služabnici božji Deteta Jezusa se zahvaljujem za večkrat res čudovito uslišanje in pomoč. Iz hvaležnosti hočem delati še nadalje za misijone ter zbirati milodarov, šivati škapulirje in drugo za uboge zamorčke.

„Pošiljam Din 20.— v čast grofici Ledóchowski za uslišano prošnjo.“ — M. O. Šmarje.

„Bila sem hudo bolna na živčni bolezni, obljubila sem devetdnevno v čast Mariji Tereziji Ledóchowski in za en botrinski dar. Od tistega dne se mi je zdravje pričelo vračati in zdaj sem zdrava. Pošiljam obljubljeno zahvalo in botrinski dar za zamorsko deklico na ime „Terezija“. — F. K. Konjice.

DUŠNA PREMIJA.

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo afriški škofje in misijonarji letno 500 sv. maš.

V misijonskih tiskarnah Klaverjeve družbe

se neprestano in pridno dela. Bogu hvala in dobrotnikom, da smo mogli poslati zopet več zabojev in zavitkov knjig v temno Afriko. V zadnjih treh mesecih smo poslali v misijone: 130 zabojev z 20.100 izvodi Zgodb v jeziku Joruba; 52 zabojev z 21.870 izvodi katekizma v jezikih Ludama in Kiswaheli; 58 zabojev s 13.368 izvodi mašnih knjižic v jeziku Kinyanja; 30 zabojev s 5.000 izvodov sv. Pisma v jeziku Fon.

Sedaj so v delu še katekizmi v jeziku Joruba, Ndogo, Lari, Efik Urhobo. Potem: mašne knjižice v jeziku Logany, Loganda in Hansa in besednjak v jeziku Ewe-francosko. Hiteti moramo, da bo o pravem času izvršeno.

Misel, da v Afriki neumrjoče duše hrepenče čakajo na to dušno hrano in da bodo te knjige potrdile v veri in ljubezni do Jezusa toliko črnih kristjanov, daje pomožnim misijonarkam¹ moč, da ne čutijo utrujenosti. Z veseljem stavijo, tiskajo, vežejo in vlagajo kar jim le dopuščajo moči in čas.

In mi? . . . Mi zalagamo knjige, kupujemo papir, tiskarsko črnilo, pop za vezavo in plačujemo poštnino, ki ni majhna.

Kako to zmoremo?

S tem, da nabiramo „ude zveze afriškega tiska“, ki s svojimi prispevki prispevajo k fondu, da more ž njim Klaverjeva družba misijonarjem zastopj preskrbeti potrebnih knjig v Afriških narečjih. Pristopi kot redni ud k temu podjetju in se pouči pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova ul. 1.

Omenjena Družba pa hvaležno sprejema vsak še tako majhen dar v ta namen. Mnogo malega zraste naposled v veliko.

¹ Kdor se hoče podrobneje poizvedeti o ustanovi pomožnih misijonark za Afriko, na naroči pri Klaverjevi družbi v Ljubljani knjižico, ki jo je spisala ustanoviteljica Družbe z naslovom: „Poklic pomožne misijonarke za Afriko“ Cena 4 50 Din, L 1 50, Š 0 60.

Zahvale z darovi.

V čast presv. Srcu Jezusovemu D 100.—; v čast sv. Antonu D 10.—; za „kruh sv. Antona“ kot zahvala D 122.—; v čast sv. Antonu D 6.—; N. N. kot zahvala D 100.—; v čast Mali sv. Tereziki D 100.—; v čast Mali sv. Tereziki in pokojni grofici Mar. Ter. Ledochowski D 50.—; Iskrena hvala za pomoč v važni zadevi. Pošiljam obljubljen dar za krst zamorčka „Mala Terezika Deteta Jezusa“ Din 60.—. O. Celje.

Priporočila v molitev

so dospela iz: Velka Kostrevnica — Celje — Jezersko — Bukovica — Hrastnik — Št. Janž na V gori — Zbelovo — Sv. Andraž pri Velenju — Iljaševci — Studenci pri Mariboru — Celje — Ljubljana — Polzela — Ledinek — Studenci pri Mariboru. —

Mariji Tereziji Ledochowski

se priporočajo: A. Č. župnik v Julijski Benečiji za zdravje, če je božja volja. — M. M. Log, za zdravje. — Neimenovana za zdravje. — M. M. Vrh Korena, za poseben namen. N. N. in sestra se priporočata v dveh zadevah (dar 50.— D) — N. N. priporočam se za zdravje (dar 100.— D). — A. P. priporočam se za zdravje in v slučaju uslišanja obljubljam dar in jaderno zahvalo. — A. B. Ledinek. V svoji bolezni se priporočam M. Ter. Ledochowski. Če me usliši obljubljam javno zahvalo in vsako leto za en botrinski dar.

Spomin za umrle.

Ivana Schumacher, „pom. misijonarka“ Družbe sv. Petra Klaverja. — Čast. g. Josip Atteneder, župnik v Smihelu p. Šoštanj — Jera Zemljč, Zg. Žerjavce — Gašper Simon, Smihel — Osojnik Alojzij, Črna — Mr. Pograjc, Ljubljana — Mr. Zevnik, naročn. in velika dobrotnica — Mar. Smole, dobrotnica. — Bednarik Terezija, Gor. Lendava. — Bednarik Marija, Gor. Lendava. — Čast. g. Struc Mirko, kaplan, Gor. Lendava.

R. I. P.

Nekaj opomb o Družbi sv. Petra Klaverja.

Družbo sv. Petra Klaverja je z izrecnim dovoljenjem tedaj vladajočega sv. očeta Leona XIII leta 1894. ustanovila grofica Marija Terezija Ledóchowska. Leta 1910. jo je sv. stolica končno javno potrdila.

1. Namen družbe. Pomagati hoče pri spreobrnjenju zamorcev s tem, da podpira vse afriške misijone.

2. Ustroj družbe. Obsega: versko družbo pomožnih misijonarjev za Afriko, na katero se priklopijo vnanji udje, podporniki in podpornice.

3. Sredstva. Z besedo in tiskom skuša družba buditi v vernikih zanimanje in navdušenje za misijone. Verniki naj bi pomagali misijonom z molitvijo in z darovi v denarju ali drugih v misijonih potrebnih rečeh (z obleko, svetinjam, rožnimi venc, mašno obleko, kelhi, monštrancami itd.). Tudi skuša družba potom svojih listov vzbujati misijonske poklice.

4. Posamezni oddelki. 1. Mašna zveza (enkratni prispevek 5 Din). — 2. Udeležniki (letno 2 Din). — 3. Otroška zveza za Afriko (letni prispevek 1 Din). — 4. Kruh sv. Antona. — 5. Botinski dar za paganskega otoka (najmanj 90 Din). — 6. Darilo za odkup sužnje (za enega najmanj 180 Din). — 7. Darilo za posinovljenje zamorskih katehistov (letno 1200 Din). — 8. Darilo za posinovljenje zamorskih sementščnikov (letno 1200 Din). — 9. Ustanove za zamorske semeniščnike (glavnica 30.000 Din). — 10. Zveza afriškega tiska (letni milodar 15). In še nekatere druge slične ustanove.

5. Obseg. Naselbine, podružnice in oddajališča v Jugoslaviji, Italiji, na Češkoslovaškem, Poljskem, Ogrskem, v Avstriji, Švici, Nemčiji, na Francoskem, v Belgiji, Spaniji, na Nizozemskem, Angleškem, Irskem, v Združenih državah v Ameriki in v Avstraliji.

6. Vrhovna hiša. Rim (23), via dell' Olmata 16, kjer je tudi mednarodni novicijat.

»Poklic pomožne misijonarke za Afriko«

Cena Din 4, L 1.50, Š 0.60. Dobi se pri Klaverjevi družbi v Ljubljani, Metelkova ulica 1.

Življenje sv. Petra Klaverja.

Cena Din 1.50 (brez poštnine).